

متن کامل مناجاة الشاکرین

به همراه ترجمه فارسی

مناجات شاکران - مناجات ششم از مناجات خمس عشره

روایت شده از

حضرت امام علی بن الحسین زین العابدین (علیه السلام)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِلَهِي أَدْهَلْنِي عَنْ إِقَامَةِ شُكْرِكَ تَتَابِعُ طَوْلِكَ

إلهی، لطفِ پیاپی ات سرگشته‌ام کرده

و از ادای شکر تو غافل نموده است

وَأَعْجَزْنِي عَنْ إِحْصَاءِ ثَنَائِكَ فَيْضُ فَضْلِكَ

و لبریزیِ فضلت

از شمارشِ الطاف و ثنای تو عاجزم ساخته

وَسَعَلْنِي عَنْ ذِكْرِ مَحَامِدِكَ تَرَادُفُ عَوَانِكَ

و بخشش‌های پی‌درپی ات

مرا از ذکر و بیان خصال کمال تو بازداشته

وَأَعْيَانِي عَنْ نَشْرِ عَوَارِفِكَ تَوَالِي أَيَادِيكَ

و نعمت‌های دائمت

از نشر و اشاعه خوبی‌هایت ناتوانم نموده است

وَهَذَا مَقَامٌ مِّنْ اعْتِرَافٍ بِسُبُوحِ النِّعَمَاءِ وَقَابِلَهَا بِالتَّقْصِيرِ

و در مقابل تو کسی است که به بسیاری نعمت‌ها اعتراف دارد

بااین حال آنها را با کوتاهی پاسخ داده است

وَشَهِدَ عَلَى نَفْسِهِ بِالْإِهْمَالِ وَالتَّضْيِيعِ

و به سهل‌انگاری و تباه‌کاری خویش گواهی می‌دهد

وَأَنْتَ الرَّءُوفُ الرَّحِيمُ الْبَرُّ الْكَرِيمُ

و تویی [آن خدای] رئوف و رحیم و نیکوکار و کریم

الَّذِي لَا يُخَيِّبُ قَاصِدِيهِ

آن که قاصدان درگاهش را نومید نمی‌کند

وَلَا يَطْرُدُ عَنْ فَنَائِهِ أَمَلِيهِ

و آرزومندان خویش را از آستانش نمی‌راند

بِسَاحَتِكَ تَحْطُّ رِحَالُ الرَّاجِينَ

همانا امیدواران، بار [حاجات] خویش به آستان تو فرو می‌نهند

وَيَعْرِصَتِكَ تَقِفُ أَمَالُ الْمُسْتَرْفِدِينَ

و طالبان عطا نزد تو می‌آیند

و به ساحتِ عنایتِ تو رَحَلِ اقامت افکنند

فَلَا تُقَابِلُ أَمَانَنَا بِالتَّخْيِيبِ وَالْإِيَّاسِ

پس آرزوهایمان را با محرومیت و نومیدی پاسخ مده

وَلَا تُلْبَسْنَا سِرْبَالَ الْقَنُوطِ وَالْإِبْلَاسِ

و جامه نامیدی و یأس بر ما مپوشان

إِلَهِي تَصَاغَرَ عِنْدَ تَعَاظِمِ آلَائِكَ شُكْرِي

إلهی، در برابر بزرگی نعمت‌هایت

شکرگزاری‌ام اندک است

وَتَضَاعَلْ فِي جَنْبِ إِكْرَامِكَ إِيَّايَ تَنَائِي وَنَشْرِي

و در برابر إکرام و عنایتت بر من

تنا و ستایشم از تو (در برابر دیگران) بسی ناچیز

جَلَلْتَنِي نِعْمَتِكَ مِنْ أَنْوَارِ الْإِيمَانِ حُلًّا

نعمت‌های تو حُله‌هایی از نور ایمان بر من پوشانید

وَضَرَبْتَ عَلَيَّ لَطَائِفَ بَرَكَاتِكَ مِنَ الْعِزِّ كِلًّا

و نیکی‌های لطیف

خیمه‌هایی از عزت، بالای سرم افراشت

وَقَلَّدْتَنِي مِنْكَ قَلَانِدًا لَا تُحَلُّ

و منت‌ها و عطا‌هایت

گردن‌بندهایی ناگستنی بر گردنم افکند

وَطَوَّقْتَنِي أَطْوَاقًا لَا تُفَلُّ

و طوق‌هایی ابدی بر گردنم انداخت که هرگز باز نشود

فَالأَوْكَ جَمَّةٌ ضَعْفَ لِسَانِي عَنْ إِحْصَائِهَا

پس عطا‌های تو آن‌چنان فراوانند که زبانم از شمارش آنها ناتوان است

وَنِعْمَاؤُكَ كَثِيرَةٌ قَصَرَ فَهْمِي عَنْ إِدْرَاكِهَا فَضْلًا عَنِ اسْتِقْصَائِهَا

و نعمت‌های تو آن‌چنان بسیارند که فهمم از إدراکشان کوتاه است، چه برسد که بخواهد کُنه آنها را

دریابد

فَكَيْفَ لِي بِتَحْصِيلِ الشُّكْرِ وَشُكْرِي إِيَّاكَ يَفْتَقِرُ إِلَى شُكْرِي؟

پس چگونه می‌توانم شکر تو را به‌جای آورم

درحالی‌که هر شکرَم نیازمند شُکری دیگر است؟!

فَكُلَّمَا قُلْتُ لَكَ الْحَمْدُ وَجَبَ عَلَيَّ لِذَلِكَ أَنْ أَقُولَ لَكَ الْحَمْدُ.

و هرگاه که گفتم: «تو را سپاس»

بر من واجب شد که به‌خاطر آن باز بگویم: «تو را سپاس»

إِلَهِي فَكَمَا عَدَيْتَنَا بِطُفْئِكَ

پس ای خدای من

همان گونه که ما را به لطف خود غذا دادی

وَرَبَّيْنَا بِصُنْعِكَ

و به دست خود پروریدی

فَتَمِّمْ عَلَيْنَا سَوَابِغَ النِّعَمِ

نعمت‌های سرشار را بر ما تمام کن

وَادْفَعْ عَنَّا مَكَارَهَ النِّقَمِ

و بلاهای سخت و ناخوشایند را از ما دور کن

وَأْتِنَا مِنْ حُطُوطِ الدَّارَيْنِ أَرْفَعَهَا وَأَجَلَهَا عَاجِلًا وَأَجَلًا

و از بهره‌های دو سرا، به ما بهترین و والاترینش را، هم‌اکنون و در آینده عطا کن

وَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى حُسْنِ بَلَانِكَ

و ستایش تو راست بر آزمایش نیکویت

وَسُبُوحِ نِعْمَانِكَ

و [ستایش تو راست] بر نعمت‌های سرشارت

حَمْدًا يُوَافِقُ رِضَاكَ

ستایشی که درخور خشنودی تو باشد

وَيَمْتَرِي الْعَظِيمَ مِنْ بَرَكَ وَنَدَاكَ

و فیض عظیم از احسان و جود تو را

به سوی ما جلب نماید

يَا عَظِيمُ يَا كَرِيمُ

ای خدای عظیم و ای کریم

بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

به رحمتت، ای مهربان‌ترین مهربانان.